

אלבומים ושמש של קיץ

חלק 1

"האלבומים שלך בהחלט כבדים", התלוננתי בפעם האלף אולי כשאני מניחה את תיקי הבד על המדרכה הלוהטת שנמתחה מולנו, צמודה לכביש ארוך שאת סופו לא נתן לראות.

אלבומי החתונה של דודי ודבי כללו ארבעה חלקים, בכריכות בד קטיפה יפפיות, כל התמונות שבחרנו הדפסו בהם בגדול, וחביתי רק לרגע שנגיע למסעדה היפנית שדבי לא גמרה לספר עליה, ובחסות המזגן והצל, נוכל לפתח אותם ולהתרגע מול התמונות המרגשות.

כשדבי הציעה לי לנסע אתה לנתיה, לאסוף את האלבומים מהצלם, היא רק התלהבה מכך שנוכל לשבת אחר כך באותה מסעדה שדודי לקח אותה אליה בפעם שעברה כאשר הגיעו לעיר לבחור תמונות לאלבום.

אף היא לא חשבה את הפרש המעלות בין שעת צהרים כזו לאותן אלו ששררו בשעת ערב מאחרת כשהיא ודודי התנהלו לאטם בדרך הזו.

אלבומים ושמש של קיץ

המסעדה היפנית הייתה אטרקציה של ממש לזוגות הצעירים
שמטיילים באזור, ודבי ספרה עליה נפלאות.

אבא ואמא בדרך כלל מעדיפים לא לצאת אתנו למסעדות בימי
שגרה. אמא אומרת שאפשר לבשל נפלא בבית גם מתכונים
חדשים ולא שגרתיים ולצאת לפיקניק בחרשה בקצה השכונה,
ואבא מוסיף שלא כל מסעדה מתאימה לארח החיים שלנו.

אך הפעם לכבוד החפש הגדול, נתנו לי אמא ואבא את הרשות,
אבא בדרך היטב את הפשרות ואפי המקום ואשר, "למהדרין,
שוחחתי עם משגיח הפשרות, תהנינה, ואל תשכחנה לשמר לי
מקלות אכילה יפניות", קרץ.

"מימוש, איזה כף, אני ואף ביחד, יושבות לנו מול ארוחה
יפנית ומדפדפות באלבומי החתונה שלי"...

דבי הדביקה אותי בשמחה.

בטח שהתלהבתי.

"רק אל תבחרו סושי בתפריט" מהר אלישע לצנן את פרץ
ההתרגשות, "ולמה לא"? קנטרתי ברגז, הוא לא צריך לקנא,
הבנים נוסעים לים באותו בקר, סבא, אבא, דודי והוא, מה
אכפת לו שאזמין סושי, ואני בכלל לא יודעת מה זה, האמת,
אבל כדאי לדלג על הפרט החשוב הזה.

"כִּי בְּסוּשִׁי יֵשׁ לַפְעָמִים דָּג כָּבוּשׁ וְאַתָּה לֹא אוֹהֶבֶת" סֵיִם בְּנִימָה
מִתְנַצַּחַת וְחֹזֵר לִקְרֹא אֶת מְגִזִּין "מַעֲרַכֶּת הַכּוֹכָבִים וְהַשָּׁמַשׁ
לְנֹעַר".

הַרְשִׁים אוֹתִי שֶׁהוּא זָכַר אֶת הַטְעָמִים הָעֲרָבִים לְחֶפֶי, "תּוֹדָה
שְׁאַתָּה מַעֲדִכֵּן", חִיכָתִי אֵלָיו, וְהִחֵלֵּלְתִּי אֶת פְּרָצוּפִי שֶׁהִיא נִרְאָה
בְּעֵצָמוֹ כָּבוּשׁ, לְנִנּוּחַ יוֹתֵר.

"אֲנִי אֶזְכֹּר אֶת זֶה" הוֹדִיתִי לוֹ.

"אֲנִי לֹא מְזַמֵּנָה סוּשִׁי, שִׁיחֶיהָ בְּרוּר" נִגַּבְתִּי אֶת הַזְעָה מִמִּצְחִי
בְּקִצָּה הַשְּׂרָוִיל, מְרַגֶּשֶׁה שְׁאֲנִי אֲדַמָּה עֲכָשׁוֹ דוֹקָא כָּמוֹ רֶטֶב
פֶּסֶטָה.

"מֵאִיפָה הִבֵּאת עֲכָשׁוֹ אֶת הַסּוּשִׁי הַזֶּה"? הִרִימָה דְּבִי גִבָּה, גַּם
הִיא נֶאֱבָקֶת בְּשִׁקִּיּוֹת הַבֶּד הַכְּבֻדוֹת, הַפּוֹנִי שֶׁל הַפָּאָה דְּבוּקָה לָהּ
לְמִצַּח וּפְרָקִי אֶצְבְּעוֹתֶיהָ אֲדַמּוֹת וְחֵלֶקֶל לִקְלוֹת.

"אֲנִי מְנַסֶּה לְהִנָּעִים אֶת הַדֶּרֶךְ, דְּבִי, וְלַחֲשֹׁב עַל הָאֲרוּחָה וְהַמְזֻגָן
שֶׁמֶחֱכִים לָנוּ בְּקִצָּה הָרְחוֹב".

הַדֶּרֶךְ הִיָּתָה שׁוֹמֵמָה מְאֻנָּשִׁים, הַחֵם שֶׁל סוּף אֶב הַבְּרִיחַ אֶת
הַמּוֹן הַתִּירִים הַנִּמְצָאִים בְּעִיר הַחוּף הַיָּפָה הַלְזָאֵת, לְבִתִּי הַמְּלוֹן

אלבומים ושמש של קיץ

הממזגים, מחכים כלם לשקיעה, אז תגיע רוח מהים ותצנן את
להט הקיץ.

עב אחד לא נראה בשמים, הם היו בהירים וחלקים. מעט
המכוניות שנראו בכבישים, פלטו עשן מחניק עוד יותר,
ונהגיהם סחטו את דושות הגז ונעלמו באותה מהירות שבה
הגיו.

קולות טרטור מנועי מזגן היו הקולות הדומיננטיים ברחוב
הלוהט הזה.

נביחות כלב מרחקות נשמעו מבנין רב קומות ודבי התחילה
לקפץ בחסר נוחות.

עץ שקמה עתיק נצב מספר מטרים לפנינו, גזעו היה רחב
וענפיו העניקו צל.

זרזתי את דבי להגיע אליו, הנחנו את האלבומים לרגליו ושתינו
את מעט המים שנותרו לנו בבקבוק.

"מרגישה כמו התולעת בשיר של הזמר א. פריד" צחקקה דבי.
נשענו על גזעו העבה של העץ, והודינו לד' על המחסה.

"איש אחד רצה לתאר לחברו כמה חם היה לו בטיוול
באפריקה", המשכתי באוירת המלחא בדדיחותא.

"אתה מבין איזה חם שורר שם בקיץ?" התפלפל המטיל מול חברו "ארבעים וחמש מעלות צלזיוס בצל!"

חברו משך כתף והפטיר: "מי אמר לך לעמד בצל?"

"חחחח" ... שתפה דבי פעלה ושתינו צחקנו מהבדיחה, מזיעות ועיפות.

הבטתי שוב לכביש, בכיסי היה שטר שאבא נתן לי לפני שיצאנו. "מימי, הנה כסף למונית בשבילכן, אם תצטרכנה, לא כדאי שתסתובבנה בחם הזה יותר מדי".

אמרתי לו שלא צריך, ודבי אמרה שזה קרוב לתחנת אוטובוס, אבל אבא רצה שכן אקח את השטר, וזו היתה סיעתא דשמיא ממש.

אם רק הייתי מגלה פאן קצה גגון צהב של מונית, היינו מדברות אחרת.

לפני שאני מסימת לרחם על עצמי, נעצרה מונית בחריקה לידי, וזוג צעיר עם תינקת ישנה, ירד ממנה ונבלע בחדר מדרגות הסמוך, תוך שהאשה נאנחת על החם ועל העקבים שנעלה בטעות הבקר.

סמנתי באצבעי לנהג שאנחנו הבאות בתור, ודחקתי בדבי המפתעת להכנס.

אלבומים ושמש של קיץ

"מונית חלון בדרך אליך" מרפקתי אותה, ושנינו נשענו לאחור על מושבי העור בהקלה, למול פריץ האויר הקר שהגית מפתחי המזגן והשיב לנו את צלילות המחשבה.

"יש לך איך לשלם לו"? נבהלה לפתע דבי ושאלה בלחש, בכיסה היד רק פריטים האשראי החדש שלה ושל דודי, מבהיק וחסר שמוש בינתיים.

אבא אמר לה בינתיים לרשם במכלת על שמנו, ואמא של דודי שולחת עופות וכשר פעם בשבוע עם גיסו שלומד בכולל לידם, "עד שדבי תתחיל לעבד ותהיה לה הכנסה מסדקת, בשנה הבאה בעזרת ד'" ככה אמרה אמא לדודה חמדה השבוע כששוחחו בטלפון.

כך שפריטים האשראי שלה, בחנו עומד, לא נמחקו בו שום ספרות כמו בפריטים של אבא.

"אבא נתן לי כסף" עניתי, וראיתי שהוקל לה, "אמרתי לו שדבי אמרה שזה קרוב ואין צורך" קרצתי לה בהקנטה.

"תדונה כאן, גברות, מצד שמאל, למדרחוב, חמשים ש"ח בבקשה".

דבי ואני יצאנו במהירות, מכתפות את תיקי הבד ומשחררות את המונית לדרך, אולי תציל עוד זוג אחיות נמסות בדרך...

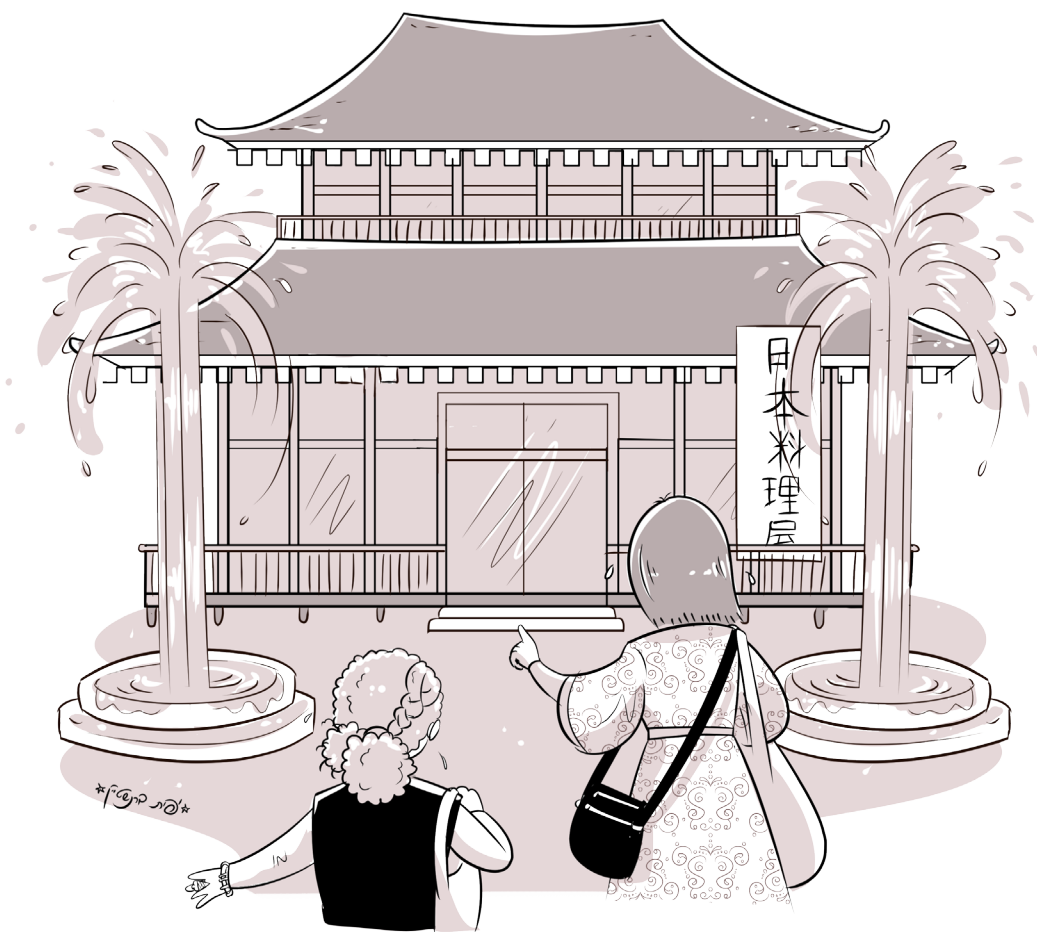
"וואו" התפעלתי מהמבנה המעצב הנצב מולנו. מזרקות מים מאבן קררו את האויר והאוויר, עליהן מטבעות אותיות יפניות וסמלים. צוקים אדירי ממדים השתרעו משמאל והטילו צל בצורות משוננות ומענינות על רצועת החוף. בתי המלון של נתניה, גבוהים ומרשימים, נצבו במקומם מלאי חלונות ומרפסות, משפחות וזוגות עם ילדים קטנים צהלו בחלק המוצל של הבנין, לקקו שלגונים, צפו בספינות דרך משקפות שחרות והעבירו את השעות החמות בעצלותם בצפייה בנוף עוצר הנשימה של החוף.

בקו ישר מולנו, היתה ממקמת המסעדה היפנית המדברת.

מבנה עץ, המגבה מעט מהקרקע, נותן תחושה של צימר ענק, קירות זכוכית ענקיים בחזית, הפונים אל אפק ים תכל, רגוע ואינסופי.

קצות הגג מעקלים קמעה, משתרעים הרבה מעבר לקירות ויוצרים בעצם תקרה למרפסת המבנה היוצאת אל חוף הים, גם שם היו צרוכים שלחנות לארוחה, למי שמעונין לשבת בסמוך לים ולהנות מרסיסי קצף הנתזים עליו.

בלעתי בשקיקה את האוויר ודבי שמחה שהתרגשתי, "המסעדה בנויה בסגנון יפני" היא הצביעה על הגג הענק והמשיכה, "דודי הסביר לי שבפן הגג מאוד משמעותי בבנין ויש מקומות שהוא מהנה חצי מגדל הבנין".

התקרבונו מהפנטות. "יפן עשירה ביערות ויש בה חמר גלם משבח של עץ", דבי גלתה בקיאות רבה בחמר הנלמד מבעלה, " זו הסבה שהאדריכל היפני של המסעדה, תכנן אותה כך, מבנה עץ ולא אבן".

מוזיקה שקטה בקצה ממיקרופונים זעירים שהצמדו לרחבת הפניסה, והשתלבה בקולות כפוף המים ממזרקות האבן. הרגשתי שהדרך היתה שזה.

"אגב, המקום הסמוך לים ותפריטי הדגים שיגישו לנו" הכינה אותי אחותי הגדולה "משפעים גם הם מהתרבות היפנית, יפן שוכנת על אי, והמזון שלה נשען לא מעט על תוצרת מהים".

משהחלה אחותי לדבר על אכל, והחם הכבד כבר לא הכה בנו, החלו תחושות הרעב להזכיר את קיומן, ויד ביז או פתף בכתף הכורעת מגטל תיקי בד כבדים ביותר, נכנסנו דרך שער זכוכית מסתובב לתוך מבנה המסעדה הקריר.

"אוי שײ" - בַּתֶּאֱבוֹן יַפְנִי

חלק 2

זוג מאַרחות יַפְנִיּוֹת עָמְדוּ לֵאלּא נועַ בַּפְּנִיסָה לְמַסְעָדָה, הָיִיתִי בְּטוּחָה שֶׁהֵן בְּבוֹת שְׁעוּהָ, עַד שֶׁהֵן הִתְחִילוּ לְצַעַד לְעִבְרָנוּ בְּצַעֲדִים תּוֹאֲמִים, בְּדִיוֹק לֹא מְצִיאֹתִי, וְקָדוּ קָדָה.

נְקִישַׁת סוּלִיּוֹת הַנְּעָלִים שֶׁלָּהֵן נִשְׁמָעָה בְּיַחַד, וְהַחֲיוּן הַזּוּגִי נִרְאָה עַל פְּנִיָּהֵן בְּתַזְמוּן מְדִיק וּמִתַּח אֶת עֵינֵיהֶן עוֹד יוֹתֵר לְכוּן מַעֲלָה. נֶאֱלַמְתִּי דֹם, וְלֹא הִצְלַחְתִּי לְזוּז מִחֻמַּת הַהִפְתָּעָה.

הֵן הָיוּ לְבוֹשׁוֹת כְּמוֹכֵן תּוֹאֵם, בְּ"קִימוֹנוּ" - חֲלוּק מְשִׁי צָבָעוֹנִי, לְבוֹשׁ מְסֻרְתִּי בִּיפֶן.

כְּשֶׁהָיִיתִי בְּכַתָּה א' הִתְחַפְּשָׁתִּי לַיַּפְנִיּוֹת, וְאָמַר סִפְרָה לִי עַל חֲלוּק הַקִּימוֹנוּ שֶׁל הַיַּפְנִיּוֹת, יֵשׁ כָּאֵלּוּ עִם שְׂרוּוֹלִים אֲרָכִים עַד הַקֶּרְסִלִּים, אֲבָל לְמַאֲרָחוֹת, קָרִי אֵלּוּ שֶׁקָּבְלוּ אֶת פְּנֵינוּ בְּנִימוֹס מְשׁוּעַ, הָיוּ שְׂרוּוֹלִים רַק עַד כַּפּוֹת הַיָּדִים. "אוֹבִי" - חֲגוּרָה תּוֹאֲמַת מַעַל הַחֲלוּק, גֶּרֶבִּים לְבָנִים בּוֹהָקִים וְסִנְדְּלֵי עֵץ מְשׁוּחִים בְּלִכָּה הַשְּׁלִימוּ אֶת הַתְּפֹאוּרָה. הֵן הָיוּ נִרְאֹת כְּמוֹ מַעֲוֹלִם אַחֵר.

אמא שפעה ספורים על יפן. היתה לה חברה מהסמינר שנסעה לשליחות שם, להפיץ יהדות ולקרב תרמילאים יהודיים לצור מחצבתם.

הן היו מתפתבות על גבי גליות. אמא שלחה לה גליות עם תמונות מארץ הקדש, לדגמה: יונים על אבני הכתל, או נוף שקיעה ממדבר יהודה. ויפה'לה החברה מיפן היתה מחזירה לה בגליות עם דגלי יפן, תצלום אירי של טוקיו - עיר הבירה, ושל הר הפוג'י היפני שפסגתו הגבוהה מושכת מיליון תיירים בשנה.

כשאמא שתפה את יפה'לה בהכנות לפורים בארץ ישראל ובכך שאני והיא תוהות למה כדאי לי להתחפש, הציעה יפה'לה לשלח לי תלבשת יפנית אמיתית, ואני צווחתי מאשר.

אמא הקריאה לי את המכתבים שלה באותם שבועות, ואני למדתי לומר בקר טוב ביפנית עם קדה "אוהיו גוזאי מאס" ולפרט לכל מי שהספים לשמע, מהם אתרי התירות הפופולריים ביותר ביפן, ולמה היפנים אוהבים כל כך מרקים.

אמא החליקה את שערי בבקר מסבת הפורים במחליק שער, כי יפה'לה כתבה לנו שליפניות יש שער חלק, ושלי, כמו שאתם יודעים, רחוק מזה כרחוק תלתל סורר מהקוקיה. עכשו ידעתי כמה היא צדקה.

"אוי שי" - בתאבון יפני

במעט המטרים שהמארחות הובילו אותנו לשלחן שלנו, והלכו לפנינו, הקיקו הגבוה שלהן נע ימינה ושמאלה, שוב ביחד, שערן השחר והחלק כל כך מתוח לקיקו גבוה, ואף שצורה לא מעזה להמרות פה ולפל על המצח, כמו התלתלים שלי, לדגמה.

המארחות נטלו מאתנו את התיקים, ובקצף מלים בלתי מוכנות בעליל פנו אותנו לשלחן קטן. לשמחתי, מול קירות הזכוכית הפונים אל הים.

פניהן הלבנות היו נגוד משלם לשערן הכהה, והלבוש שלהן היה כה שונה ואחר.

"ליפן יש חקים משלה, והיא לא שתה לבה לקדמה או לצוי האפנה שכבר כבשו את אירופה". לחשה לי דבי כשאנחנו מרגישות קלילות וחסרות על, והתיקים מנחים סמוך לכסאות המיעדים לנו.

"מה שמזכיר לי את המורה פרוינד בסמינר", המשיכה דבי. הו, דבי עכשו מתגעגעת למורה שלה, אני יודעת, "היא היתה כל בקר מזכירה לנו – 'בנות מלוכה לובשות בגדי מלוכה', היא התכונה להזכיר לנו שהשרוולים הארפים והצנועים שלנו בימי הקיץ הם בעצם מדים של נסיכה, זה היה נוסף בנו גאווה

מיחדת", דבי נזכרה בערגה בשעורי ההשקפה שהיו אהובים עליה ביותר.

התישבנו ליד השלחן, היפניות קדו שוב קדה, אמרו את אותה מלה ביפנית ונעלמו בתוך שניות.

"הן מחכות שנתמקם" דבי פתחה וסגרה את פרקי אצבעותיה, מנסה להזרים דם לכפות ידיה העיפות.

"לא הבנתי, את מדברת יפנית? תהיתי למשמע התרגום שלך.

"חחח... ממש לא, אבל בפעם שעברה היה אותו הדבר" נהנתה דבי לתוך לי את המארעות. מהרנו לשטף ידים ולהתישב בנוחות על כסאות האכל הנמוכים, שגם הם נותנים את האוירה הרצויה ואת צורת הישיבה היפנית המסורתית בשעת הארוחה.

כמו משום מקום צצה מלצרית, היא לא הייתה יפנית לשם שנוי, כי היינו צריכות לבחור תפריט, ואנחנו יודעות רק עברית (דבי יודעת גם אנגלית אבל מה אני אשמה שהיא לא השקיעה מאמצים ללמד את אחותה לשוחח בחפשיות כמוה?...)

קבלנו ספר תפריטים יקנתי, כרוף בכריכת קטיפה. כל התפריטים שם היו מתרגמים לעברית, אנגלית ויפנית.

אחרי שקבלנו מבר המשקאות "אומה" - מיץ שזיפים ירקים יפני בכוסות זכוכית גבוהות, מנקד בקביות קרח קטנטנות.

"אוי שי" - בתאבון יפני

ומהמלצרית בקשנו "לחמניות הוקאידו" ומרק "קנצ'ין ג'ירו" -
מרק ירקות שרש יפני טיפוס, נפנינו ללגם את המשקה הקר
ולהוציא את סדרת האלבומים של דבי לשלחן העגל, פשגלי
הים מתרגשים למולנו מעבר לשמשות הגדולות, ומלחכים
את החוף, כמו מחכים להציץ גם הם, לצלל ולהזכר בחנויות
החתנה של דודי ודבי.

פָּרָק ב'

סַחַר חֲלִיפִין

חֶלֶק 3

"וְהִנֵּה אֶת יְדוּדֵי יוֹצְאִים מִתְּדַר יְחִיד" הַתְּמוּנֹת כָּמוֹ יֵצְאוּ לְחַיִּים
מֵעַל גְּבִי הָאֵלְבוּם, בְּצִבְעִים עֲזִים וּתְאוּרַת חוּץ חֲדָה.

נִזְכָּרְתִּי בְּתַחוּשׁוֹת הָאֲשֶׁר שְׁעָטְפוּ אוֹתָנוּ בְּשַׁעוֹת הָאֱלֹה.

"הִי, מִצְלַמַּת הֶרְחָפֶן קָלָטָה גַם אֶת הַשְּׂכָנִים בְּלוּי בַּמְרִפְסָה,
תִּרְאִי אֵיךְ הַקְטָנִים שָׁלְהֵם מַחְזִיקִים דְּגָלִים שְׂכָתוֹב עֲלֵיהֶם מִזֹּל
טוֹב" הַסִּטְתִּי אֶת תְּשׁוּמַת לְבָבָהּ שֶׁל דְּבִי לְכָל פָּרֵט. עַד שֶׁתִּגְעָנָה
הַמְּנוּת שְׁלֵנוּ, כָּכָר סִימְנֵנוּ אֶת הַפָּרֶךְ הָרֵאשׁוֹן, וְהַשְּׁנִי – בִּידִינוּ.

הַמְּלֻצְרִית הַתְּקַרְבָּה לְשִׁלְחֹן, כּוֹבֶשֶׁת סְקָנוּתָהּ לְמִרְאֵה הַתְּמוּנֹת
"אֲנִי אוֹסֶפֶת אֶת הַתְּפָרִיט מִכָּאן, אַחֲרֵי שֶׁבַחְרָתָן, הַמְּנוּת מִמָּשׁ
בְּדֶרֶךְ".

הִיא עֲרָמָה אֶת סִפְרֵי הַתְּפָרִיט שֶׁל שְׁתֵּינוּ וּפְנִיתָהּ לְשִׁלְחֹן הַבָּא,
לְהַצִּיעַ שְׂרוּת.

דְּבִי הִיָּתָה עֲדִין מִרְתַּקֶּת לְאֵלְבוּם הַשְּׁנִי עַל דְּפִיו הַקְּשִׁיחִים

כְּשִׁמְזוּיִת הָעֵין קָלָטָתִי זוג תִּירוֹת יִפְנִיּוֹת בְּשִׁלְחָן מוֹלִי. הֵן הָיוּ
נִרְגָּשׁוֹת, מוֹלָן הָיָה פָּתוּחַ סֵפֶר מִכָּר מְאוֹד בְּעַל כְּרִיכַת קְטִיפָה,
הָאִמּוֹר לִהְיוֹת סֵפֶר לִבְחִירַת מְנוֹת מֵהַתְּפָרִיט.

הֵן פָּתְחוּ אוֹתוֹ וּפְלָטוּ קְרִיאוֹת הַפְּתָעָה קוֹלָנִיּוֹת, נִפְנְפוּ בִּידֵיהֶן
וְעַל פְּנֵיהֶן אֲרֻשֶׁת מְשַׁעֲשַׁעַת, הֵן הָיוּ נִרְגָּשׁוֹת מְדֵי יַחֲסִית לְנָשִׁים
יִפְנִיּוֹת שְׁאֵמּוֹרוֹת לִבְחֹר מְנָה, מְשָׁהוּ לֹא הִסְתַּדֵּר לִי, הֵן רָכְנוּ
בְּרִכּוּז זֶה לְצַד זֶה וּבְחִנּוּ כָּל דָּף לְמִשְׁךָ זְמַן אֶרֶךְ.

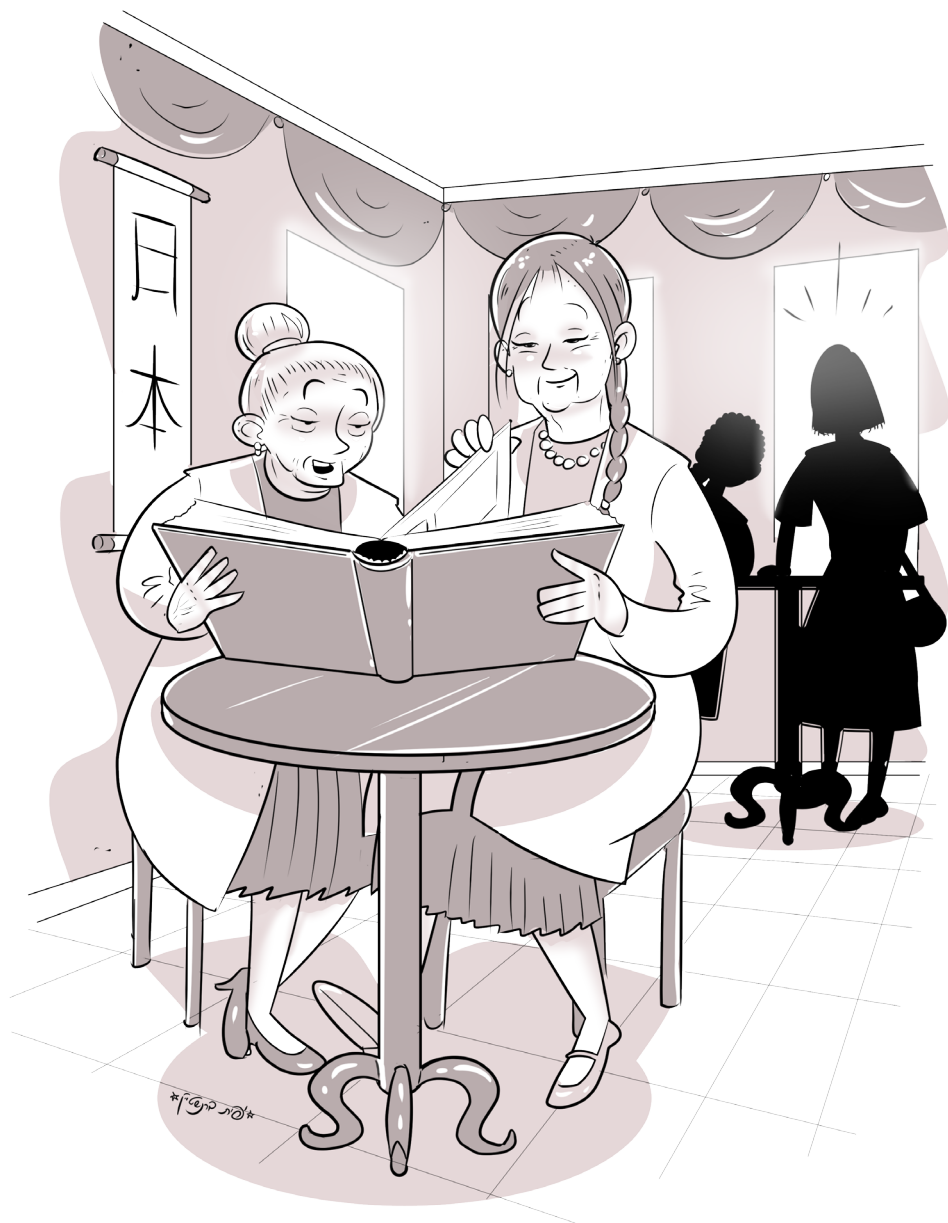
נִעְנַעְתִּי בִּידָהּ שֶׁל דָּבִי, וְהִצְלַחְתִּי לְדוּג אוֹתָהּ מִסוּף הָאֲלָבוּם
הַשָּׁנִי.

"מָה יֵשׁ"? דָּבִי לָגְמָה מִמִּיץ ה'אוֹמָה' וְרָצְתָה לָשׁוּב וּלְעֵין
בְּתִמּוֹנוֹת.

קִרְבָּתִי אָצְבַּע לִשְׁפָתִי וְלַחֲשֹׁתִי לָהּ: "שִׁשְׁשָׁ... תִּרְאִי מָה הֵן קָבְלוּ,
בְּמָקוֹם סֵפֶר תְּפָרִיטִים..."

דָּבִי, הַבִּיטָה לְכוּוֹן שְׂאֵלִיו הִסְתַּכַּלְתִּי, זוג הַחֲבֵרוֹת לְהִגּוּ בִּיפְנִיּוֹת
בְּלִי לְעַצֵּר בֵּין מְלָה לְמְלָה אֶפְלוּ לְנִשְׁימָה, הֵן הִעֲבִירוּ דָף אַחֲרֵי
דָף בְּאֲלָבוּם הַחֲתָנָה שֶׁל דָּבִי, שְׁהִיָּה כְרוּף גַּם הוּא בְּקִטְיפָה, וְעַם
כָּל תְּמוּנָה שָׂרְאוּ, הַתְּרַגְּשׁוֹתֵן הִרְקִיעָה שְׁחָקִים.

דָּבִי הַבִּיטָה בָּהֶן בְּעֵינַיִם קְרוֹעוֹת וְהַתְּכַוְנָה לְזַנֵּק לְשִׁלְחָנָן כְּדִי
לְהַשִּׁיב אֶת הַגִּזְלָה.

מִשְׁכָּתִי אוֹתָהּ בְּיָדִי וְהוֹשַׁבְתִּי אוֹתָהּ חֲזָרָה, כְּשֶׁאֲנִי מְכַסֶּה אֶת פִּי
שֶׁלֹּא לִפְרוֹץ בְּצָחוֹק.

"הַמְּלָצְרִית לָקְחָה בְּטָעוֹת אֶת הָאֱלֹבוֹם שֶׁלָּךְ בַּמָּקוֹם אֶת סֵפֶר
הַתְּפָרִיטִים!"

עֲכָשׁוּ כָּבֵר לֹא יָכַלְתִּי לַעֲצֹר בְּעֶצְמִי, צָחַקְתִּי וְצָחַקְתִּי כְּשֶׁאֲנִי
מֵרָאָה לָּהּ אֶת סֵפֶר הַתְּפָרִיט הַמְּבִיֵּשׁ מִנַּח עַל שֶׁלַּחֲנָנוּ לִיד סִדְרַת
הָאֱלֹבוֹמִים, בְּכָרִיכָה יוֹמָה.

"תָּנִי לָהֶן לְהֵנוֹת" ... דַּחַקְתִּי בָּהּ וְהוֹשַׁבְתִּי אוֹתָהּ בַּחֲזָרָה, הִיא
פָּשׁוּט בְּהִתָּה בָּהֶן כִּיצַד הֵן מְבִיטוֹת מְשֻׁלָּהּבוֹת בַּתְּמוּנוֹת שֶׁלָּהּ
בְּשִׁמְלַת כָּלָה לְבָנָה נְפוּחָה בְּמִדְשָׁא יֶרֶקָה, וּמַעֲבִירוֹת הַלּוֹךְ
וְחֹזֵר אֶת הַדְּפִים הַקְּשִׁיחִים.

בִּינְתִים הֵיפְנוּיוֹת כִּנְרָאָה לֹא מָצְאוּ תְּפָרִיט כָּלִכְבֵּן, (אֲתָם וְדֹאֵי
זוֹכְרִים שֶׁלֹּא הָיָה שֶׁלַּחֲנָן עָרוֹךְ בַּחֲתֻנָּה אֲלֹא מְנוֹת סְגוּרוֹת
שֶׁהוֹבְאוּ אֵלֵינוּ אַחֲרֵי הַחֲפָה, שְׁאוּתָן לֹא צִלְמוּ כִּנְרָאָה).

הֵן הִחֲלוּ לִקְרֹא דְּבַר מָה בְּקוֹל רָם, וּשְׁתִּי הַמְּאָרְחוֹת זִנְקוּ לַעֲבָרָן
בְּדָאָה.

"הֵיפְנִים לֹא רִגִּילִים לְהִרְמַת קוֹל", לָחֲשָׂה לִי דְּבִי "תִּרְאֵי אֵיךְ הֵן
רְצוֹת אֵלֵיהֶן".

הֵן הִגִּישׁוּ אֶת הָאֱלֹבוֹם לַמְּלָצְרִית שֶׁהִגִּיחָה גַם הִיא בַּמְהִירוֹת

לשמע הקולות. משקלטה את טעותה, התנצלה עמקות, קדה קדה, וקרבה אלינו במהירות עם הפרך החסר.

היא הייתה חזרת קמעה ומבישת.

"סליחה, בנות, החלפתי בין התפריט לאלבום שלך" היא הכניסה והוציאה את ידיה מפיסי הסנר במבוכה "אני כל כך מצטערת..."

רחמתי עליה ומחיתי לענות: "זה בסדר גמור, היה נראה שהן נהנות".

היא נשכה את שפתה התחתונה ואספה בשקט את התפריט הנכון.

"או אה... אז אתן הכלות" נשמע קול מאחורי גבה, והגברות היפניות שגלו למי שיף האלבום התקרבו לשלחננו.

"נעים מאוד", די הפתעתי לשמע את העברית בקולה של הגבוהה יותר, היא הייתה נראית בגיל של דודה חמדה, שערה אפר, קלוע בצמה רקומה (צמה סינית למרבה הפלא, שנקראת גם צמה צרפתית) עיניה היפניות היו משוחות בפסים שחורים עבים, ועל ידיהן צמידים כסף עם תליונים בצורת פניות.

חברתה הייתה נמוכה ממנה בכמה ראשים, שערה קרוב יותר

ללבן, פניה חפזת מאפור וידיה מצמידים, רק טבעת דקה עטרה את הנרת שלה. היא שתקה, כנראה ידעה רק יפנית.

שתיהן היו לבושות בחצאיות קפלים שחרות ארפות וחלוק לבן קצר שעליו רקום לוגו.

"נעים גם לנו" דבי כרגיל התעשתה ראשונה והנהנה בנימוס, "דבי" - החותה בידיה "מימי" מהרתי לומר בקול רם מדי.

"ד"ר איירי" חזקה לעברי הגבוהה, חכרפה הנהנה בראשה והביטה בנו גם היא בחיוך רחב.

"וטרינריות עופות" הוסיפה איירי והצביעה על הלוגו שהופיע על חלוקה הלבן, תג מתכת מזהה הצמד לכיסה - "ד"ר איירי, מחלקת שקום עופות, מרכז וטרינרי נתניה".

"את פלה מאוד טובה" היא הניחה יד על לבה ובעברית בסיסית התמיאה לדבי, שצבע ורד קל עלה בלתייה.

המלצרית נעה אחורה, מנצלת את ההזדמנות לחמק.

וד"ר איירי וחברתה, התישבו על ספסל קרוב אלינו, כשהן שוב קדות, כמעט כורעות, הפעם בשיבה.

"סליחה שלכם" היפנית תרגמה לעברית את מה שחברתה בקשה ממנה לומר שוב ושוב "אנחנו מביטות ללא רשות באלבום, הוא נפלא נפלא".

היא נסתה לתאר את הרגשתן בתנועות ידים ועם אוצר מלים מגביל יחסית בעברית.

”זה בסדר” ענינו אני ודבי בצותא, והיפניות נרגעו.

ד”ר איירי הוציאה פרטים בקור יקרתי שתבליט כסוף של צפור במרכוז, ובתחתיתו כתובים פרטיה האישיים, והגישה לנו.

”אני ואקיקו עובדות כאן בישראל”, אקיקו היא בנראה חברתה, מהרתי לתרגם לעצמי, ”כאנו להתמחות ברפוי עופות, ואנחנו לחזר ליפן בסוף הקיץ”.

היא מסרה לי, שעמדתי קרוב יותר אליה, את הפרטים בשתי ידיה וקדה קדה כמוכן.

המנות שלנו הגיעו – לחמניות חמות ורבות רכות ומרק מעלה אדים.

”אוי שי” (בתאבון) ! אמרתי לה כשראיתי שחברתה פתחה את ספר התפריטים הנכון והזמינה גם להן מנות.

ד”ר איירי הפתעה מהאחול היפני שלי והנהיגה במרץ ”אוי שי, אוי שי” !

דבי ואני אחזנו שתינו במקלות האכילה היפניות ותהינו מאיזה צד לתפס בוקן.

סחר חליפין

הצלחתי לראות בזוית העין את היפניות מביטות בנו
משעשעות, עתה הגיע תורן להחניק צחוק, אבל זה הגיע לנו
בישר, אני מודה.

"לְכָבוֹד שַׁבַּת קֹדֶשׁ"

חלק 1

"גִּרְדָּתִי בִּיד בְּמִקְלוֹת הָאֲכִילָה הַיְּפִנְיֹת. לִפְנֵי שְׁנַכְנִסְנוּ לַמִּסְעָדָה עָקַץ אוֹתִי יְתוּשׁ, וְזֶה מִמֶּשׁ הֵצִיק לִי". אֲלִישֶׁעַ הָאֲזִין לִי בְּקֶשֶׁב רַב לְעִלְיֹלוֹת הַמִּסְעָדָה הַיְּפִנְיֹת שְׁלִי וְשֶׁל דָּבִי, "וְאִזּוּ הַמְּאָרְחוֹת הִזְעִיפוּ פָּנִים וְסִמָּנוּ לִי בִּיד תְּנוּעָה מְשֻׁנָּה.

לֹא הִבְנֵתִי מָה הֵן רוּצוֹת מִמֶּנִּי, אֲבָל כָּכֹל שֶׁהִמְשַׁכְתִּי לְגֵרֵד, פָּנִיהֶן נִעְשׂוּ זְעוּפוֹת יוֹתֵר, וְהֵן נִגָּשׁוּ אֵלֵינוּ וְחִזְרוּ עַל הַמְּלָה "אֵיךְ" וּמִשְׁכּוּ אֶת הַמְּלָה בְּאֵי שְׂבִיעוֹת רָצוֹן "אֵיךְ"...

אֲלִישֶׁעַ נָחַר מְרֹב צָחוֹק כְּשֶׁחֲקִיתִי אֶת הַמִּבְטָא שֶׁלָּהֶן, וְהַמְּפִיּוּנִים שֶׁקִּפְּלוּ עָבוּר דָּבִי, עָפוּ לְכָל עֶבֶר.

שִׁמְחָתִי לְהַשְׁוִיץ בִּידֵיעוֹתֵי הַיְּפִנְיֹת הַדְּלוֹת, וְאֲלִישֶׁעַ חוֹבֵב הַיָּדַע הַמְּשֻׁבָּע – בָּלַע כָּל מְלָה בִּשְׂקִיקָה.

"לְמִזְלִי, ד"ר אֵיירִי נִחְלָצָה לְעִזְרָתִי", נִזְכַּרְתִּי בְּגִלְגַּל הַהֲצָלָה, אוֹ מִקְלוֹת הַהֲצָלָה, אִם אֶפְשָׁר לְהַגְדִּיר זֹאת כִּכָּה, שֶׁנִּשְׁלַחוּ לְעִבְרִי, "הִיא סִמָּנָה לַמְּאָרְחוֹת לְשׁוּב לְמִקְוֵמֶן, וְתִרְגָּמָה לִי אֶת כּוֹנֵתָן".

"לכבוד שבת קדש"

"בִּפְנֵי לֹא נִהְיָה לְגַרְד בְּמִקְלוֹת אֲכִילָה" הִיא לִחְשָׁשָׁה וְהִסְבִּירָה לִי וּלְדָבִי אֶת הַזֶּעַף, "זֶה לֹא נִימוּסֵי שָׁם" הִיא טָפְחָה עַל שִׁכְמָנוּ וְהִתְנַצְּלָה "חֲנוּךְ יִפְנִי" ... קָרָצָה, וְהִצִּיעָה לָנוּ קוֹרֵס מְזֻרָז בְּאַחִיצָה נְכוּנָה בְּמִקְלוֹת, מָה שֶׁבִּשְׂבִּילָנוּ הָיָה בְּדִיוֹק בְּזִמָּן הַנֶּכּוֹן .

בִּינָתִים קָפְלוּ הַמַּפְיוֹנִים בְּצוּרַת מְנוּפָה יִפְנִית. קָבְלָנוּ מִהַמְסַעְדָּה לְמִזְכָּרַת חֲבִילַת מַפְיוֹנִים וְחוֹבֶרֶת הוֹרָאוֹת לְאַמְנוֹת הָאוֹרִיגְמִי - קְפוּלֵי נִיר יִפְנִיִּים מְשׁוּבְּבֵי עֵין.

דָּבִי תִהְיֶה הַשִּׁפְת בְּבִיתָהּ, הִיא מְכִינָה אֶת כָּל אַרְוֹחוֹת הַשִּׁפְת בְּעֶצְמָהּ, דוּדֵי הַזִּמְיָן זֶר פָּרָחִים עֲנָקִי, שֶׁתַּפֵּס כְּמַעַט אֶת כָּל הַשִּׁלְחָן הַפְּנִיתִי, וְהִיא מִמָּשׁ נִרְגָּשָׁת מִהַשִּׁפְת הָרֵאשׁוֹנָה שֶׁהֵם יֹאכְלוּ בְּבִיתָם.

מִמָּנִי הִיא בִקְשָׁה לְעֶזֶר לָהּ רַק בְּעָרִיכַת הַשִּׁלְחָן.

כְּשֶׁאֲלִישֶׁע גָּלָה אֶת הַמַּפְיוֹת הַיִּפְנִיּוֹת וְהוֹרָאוֹת הַקְּפוּל הוּא נִעְנָה בְּרָצוֹן לְסִיעֵ לִי בְּמִשְׁיָמָה, וְכֵן סִימָנוּ הַכָּל בְּמַהֲרִירוֹת.

"אֲנִי יוֹרֶדֶת לְדָבִי" כִּתְּפָתִי אֶת תֵּיק הַצֵּד שְׁלִי הַמְקַשֵּׁט בְּפִיטִים מִתְחַלְפִּים, לְאַחֵר שֶׁמְלֵאֲתִי אוֹתוֹ בְּמַפְיוֹנִים הַמְקַפְּלִים.

"תֹּאמֶר לְאַמָּא שְׂאֲנִי אֶחָזֵר לְאַרְוֹחַת עָרֵב".

אֲלִישֶׁע הָיָה שָׁקוּעַ בְּחוֹבֶרֶת הָאוֹרִיגְמִי וְהִנֵּהנָּ לִי בְּרֵאשׁוֹ כְּשֶׁהוּא מְנַסֶּה לִיצֹר חֲסִידָה מְקַפּוּלֵי נִיר.

הוצאתי את הסכו"ם המזֶהב שֶלְנוּ מִמַּגֶּרֶת הַמְטָבָח, אָמָא נִתְּנָה לְדָבִי רְשׁוּת לַעְרוֹךְ בּוֹ אֶת הַשְּׁלָחַן שְׁלֵה לְכָבוֹד שַׁבַּת קֹדֶשׁ. אֶתְמוּל סִפְרָה דָּבִי לְאָמָא שֵׁישׁ לָהּ סְרוּוִיס (מַעֲרֶכֶת כָּלִי אֶכֶּל) בְּשָׂרִי בְּצַבְעֵי זָהָב וְשִׁמְנֵת.

"הסכו"ם המזֶהב שֶלְנוּ יִתָּאִים לָךְ בּוֹל" שִׁמְחָה אָמָא "מִיְמוּשׁ תִּקְפִּיץ לָךְ אוֹתוֹ, אוֹלֵי מָחָר".

וְכָךְ, כְּשֶׁקֶפְסֶת הַסְכוּ"ם בִּימִינִי וְהַמְפִּיּוֹת שׁוֹכְנוֹת בְּתִיקִי, הִדְפָּתִי אֶת דִּלֶּת הַבְּנִין וַיִּצְאָתִי.

הַחֵם הַתְּפוּגָג קִמְעָה בְּשַׁעוֹת אַחֵר הַצִּהָרִים, נִתֵּן לְהִרְגִּישׁ שֶׁהִקִּין מִגִּיעַ אֶל סוּפּוֹ, הַשִּׁבְתָּהּ הִיא 'שַׁבַּת מְבָרְכִים' אֶת חֹדֶשׁ אֵלּוּל, רֹאשׁ חֹדֶשׁ יַחּוּל בְּיוֹם רֹאשׁוֹן בְּעֶזְרֵת ד', וְזוֹ הַסִּבָּה שֶׁדָּבִי הִחְלִיטָה לַעֲשׂוֹת שַׁבַּת בְּבִית.

"דוּדִי מִתְחִיל בְּיוֹם רֹאשׁוֹן 'זֶמֶן אֵלּוּל בְּכוֹלֶל", עֵינֶיהָ נִצְצוּ בְּגִאָוָה, דָּבִי מַעֲרִיכָה אֶת הַזְכוּת בְּכָךְ שֶׁדוּדִי לוֹמֵד תּוֹרָה, "אֲנִי רוֹצֶה שַׁבַּת רְגוּעָה בְּבִית, שֶׁהוּא לֹא יִתְעַיֵּף מִנְסִיעוֹת".

רוּחַ קָלָה הַעֲזָה לְחַלֵּף עַל פְּנֵי הָעוֹבְרִים וְשֹׁבִים, מוֹלִי חֵלֶף נֶעַר מְשֻׁלּוּחֵן, הוּא חֵלֶץ אֲרָגֹז פְּרוֹת וִירְקוֹת, מִרְכָּב הַמְשֻׁלּוּחִים הָרוּעִם וְנִשָּׂא אוֹתוֹ בִּידָיו.

מֵאֲרָגֹז הַפְּרוֹת בְּצִבְעֵן מִנְגּוֹ כְּתָם בָּשֵׁל, וְזוּג רְמוֹנִים בְּצַבֵּעַ אָדָם

"לכבוד שבת קדש"

עז, המשלוחן חבט את הארזו ברצפה בקומת הכניסה, צלצל בפעמון, ואץ חזרה לרכב. מהבית נשמעה צהלת ילדה קטנה למראה הרמונים, וקול רגוע של אבא שמזרוז אותה להפנס למקלחת.

סמוך לתבת דאר אדמה, עמד איש צעיר עם פנו הפעוט ובצותא שלשלו לתבה גלויות 'שנה טובה'. לפי מספרם הרב של הבולים, הבנתי שהם שולחים את הגלויות לקרובי משפחה בחוץ לארץ.

הפעוט מחא כפיים כשסימו לשלשל את כל הערמה, אביו הניפו מעל כתפיו והם נעלמו בעקול הרחוב.

הבנן של דבי היה חשוף והמעלית לא פעלה.

סרטים בצבעי שחר צהב גדרו אזור בחדר המדרגות במטרה למנע כניסת אנשים למקום, ועובדי חברת החשמל התרוצצו באזור, מכאן לשם.

ירדתי במדרגות השוכות לקומה הפתוחה, הודות לאדיבותה של תאורת החרום, וכשדבי פתחה לי את הדלת, מצמצתי מול האור החזק שבקע מביתה.

"מימוש" היא חבקה אותי וצהלה, "את חייבת לטעם את סלט הפטריות החם שסימתי להקפיץ עכשו".

נכנסתי למטבחון, שהיה מבלגן כהגן, ערמות כלים ממלאות את הכיור עד מעל גדותיו, כתמי צ'ילי ושמן זית, בנראה מערבוב סלט הפטריות, מגבות רטבות משלכות על הרצפה, חסר סדר מקסימלי.

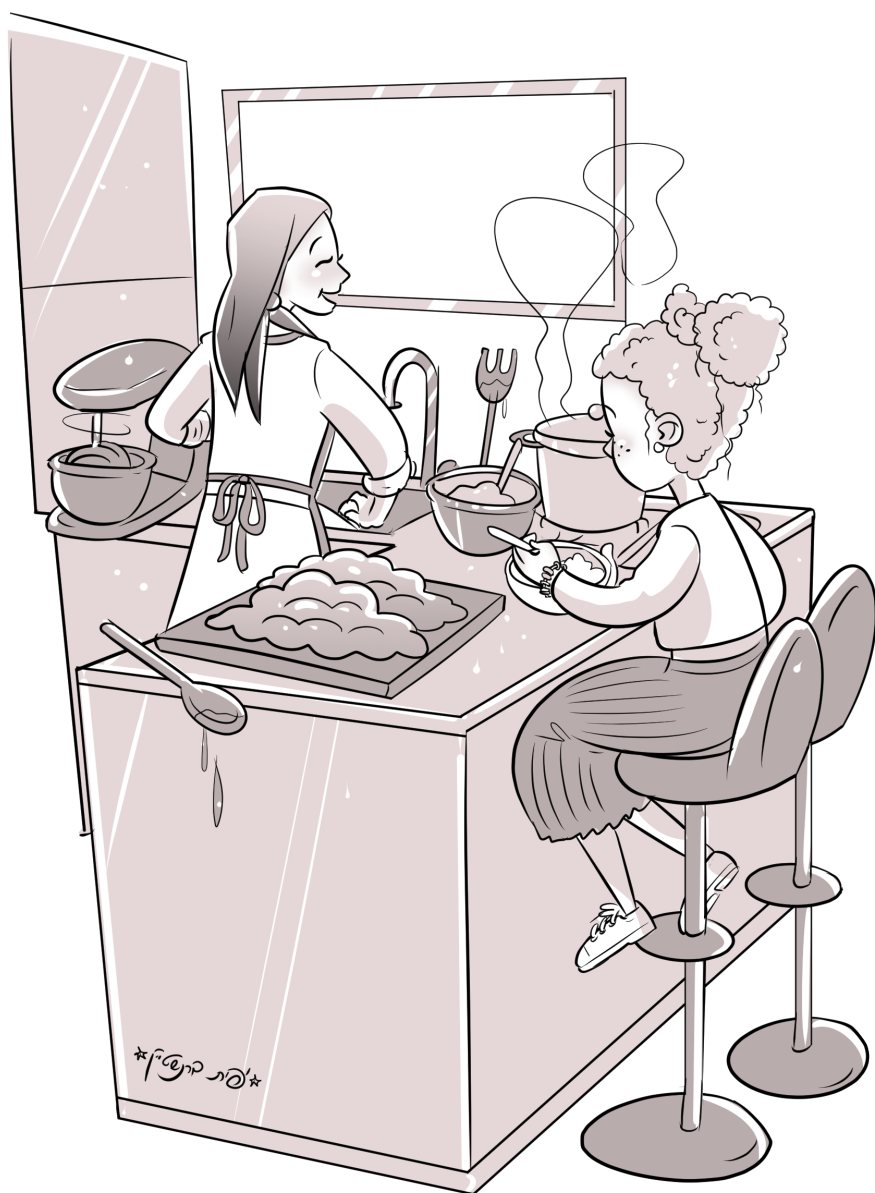
דבי לעצמת זאת לא נתנה לפרטים שוליים שפאלה, לדבריה, להפריע לה.

היא חלשה על שלושה סירים מבעבעים במקביל, בצק שתפח לממדים אדירים וזעק ליד גואלת, ושתי פשטידות שהשחימו בתנור כהגן, ולפי הריח ידעתי שאם לא נוציא אותן עכשיו - הן אבודות.

טעם סלט הפטריות כמוכן היה נפלא, ולאחר שסימנו מחצית מהכמות, הבינה דבי שהוא עלול לאבד את מטרתו כסלט לשבת ולשמש כנשנוש אחיות סתמי, והיא הניחה אותו להתקרר על אדן החלון.

הצעתי לה עזרה בהדחת הכלים, דבי לא סרבה, וכך כשהיא רכונה על קליעת החלות המדיקת שלה, סבנתי אני בצמוד אליה כלים משמנים כשאנחנו מפטפות גב לגב, ממש כמו פעם.

"אני מקווה שער שבת התאורה בחדר המדרגות תסתדר" חשבתי בקול "לא נעים כל כך לעלות באפלה הזאת".

דבי אמרה שהכל יהיה בסדר, וחברת החשמל מודעת לבטיחה.

היא בוקה שמשום באפן אחיד על החלות היפופיות המשויות ביצה, והחזירה את ברפון הפרשת החלה למגרת הברכונים.

ריח פה טוב התפשט בבית, השמים האדימו מולנו מבצע לחלון הזעיר מעל הפירים. הסרתי את הסנר ונשקתי לדבי, "בהצלחה אחותי, לפי איך שזה מריח, יהיה לכם כאן ענג שבת".

דבי זרחה והגישה לי סלט חמוציות וכרוב ברטב מתקתק, "זה לאחותי הקטנה, שתמיד נחלצת לעזרתי" היא קרצה לי, ועלתה יחד אתי בחדר המדרגות השוין עד לפתח הבנין.

"תבואי לסעודה שלישיית" הצעתי לה, אבל דבי נענעה בראשה "לא, אני רוצה לעשות ממש את כל הסעודות לבד, בבית". התאכזבתי מעט והצעתי "אז תעלי אחרי צהרים בשבת, נפתח מנגו, עכשו זאת עונה נפלאה שלו". דבי משכה בכתף זמין ואמרה: "לא נראה לי, אולי נטיל בשעה הזאת, השבת אנחנו רוצים להיות לבד".

"מה שנוח לכם" חזקתי את הגומיה בקוקס שלי וצטטתי את אבא, אבל האמת שדי נעלבתי.

"לבד, לבד, בסדר", רטנתי לעצמי בדרך הביתה, "כל כך משעמם אתנו? שאי אפשר אפילו להגיח לבקור קצר?"

"לכבוד שבת קדש"

השמים כבר היו שחרים, ופנסי הרחוב צירו צלליות על המדרכות.

דלגתי במדרגות במהירות עד לקומה שלנו, מאכזבת קמעה מתשובתה של דבי, הנחתי את סלט החמוציות במקרר, ומחרתי להכין את דף העבודה באנגלית שאמור לקבץ את החלקה להקבצות בשנת הלימודים העומדת להתחיל. נאבקותי בתרגום כמה מלים שלא ידעתי, אבל החלטתי לא להתקשר לדבי לבקש עזרה.

"גם אני יכולה לבד", חשקתי שנים וחרטתי על הדף בעפרון לא מחדד.